

Arrest

nr. 39 228 van 24 februari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 oktober 2009 tot weigering van de afgifte van een visum type D (gezinshereniging).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat M. GADISSEUR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 28 maart 2008 in Marokko in het huwelijk met een Belgische vrouw.

1.2. Op 21 april 2008 diende verzoeker bij het Belgisch consulaat-generaal te Casablanca een aanvraag in om een visum type D te verkrijgen teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen.

1.3. Op 20 oktober 2009 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid het gevraagde visum niet toe te staan.

Deze beslissing, die verzoeker op 18 november 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) Op 21/04/2008 werd via de Belgische diplomatieke post in Casablanca een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van (I. B.), geboren op 28/08/1975, van Marokkaanse nationaliteit, om zijn echtgenote in België, (L. L.), geboren op 30/12/1959, van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Ter staving van deze visumaanvraag werd een huwelijksakte voorgelegd, waaruit blijkt dat betrokkenen op 28/03/2008 in Marokko in het huwelijk getreden zijn.

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat uit het administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen aan het licht gekomen zijn:

- De heer (I.) arriveerde in België met een visum kortverblijf voor dertig dagen. Er werd hem een eerste bevel het grondgebied te verlaten betekend op 11/10/1998. In 2000 werd hij aangehouden tijdens een politiecontrole te Rotterdam en overgedragen aan ons land omwille van een lopende regularisatieaanvraag. Deze aanvraag werd negatief beoordeeld en op 07/05/2002 werd hem een nieuw bevel betekend.*
- Op 30/07/2003 wenste de heer (I.) in het huwelijk te treden met Mevrouw (R. F.) (Belgische nationaliteit, maar van Marokkaanse afkomst). Deze aanvraag om in het huwelijk te treden werd hem geweigerd, na onderzoek van het parket. Een paar maanden later wenste Mevrouw (R.) daarenboven al opnieuw in het huwelijk te treden met een andere persoon.*
- Na uitnodiging van de lokale politie van Mol, werd de Heer (I.) een nieuw bevel betekend dd. 26/09/2003, hij diende uiterlijk op 01/10/2003 het land te hebben verlaten.*
- Op 03/09/2004 diende hij een aanvraag artikel 9,3e in, op basis van een goede integratie. Deze aanvraag werd op 05/01/2005 zonder voorwerp gesteld. Betrokkene diende gevolg te geven aan het bevel betekend op 26/09/2003.*
- Op 05/10/2006 komt mevrouw (M. M.) van Nederlandse nationaliteit, België binnen. Enkele dagen later komen de heer (I.) en mevrouw (M.) inlichtingen inwinnen bij de burgerlijke stand aangaande een huwelijk. Betrokkenen zouden elkaar leren kennen hebben via bemiddeling van de zus van de heer (I.). Op 17/11/2006 bevalt mevrouw (M.) van kind dat niet van de heer (I.) is. Voor hem is dat echter geen bezwaar om niet in het huwelijk te treden.*
- Op 14/07/2007 wordt door de Procureur des Konings van Turnhout een negatief advies gegeven met betrekking tot het voorgenomen huwelijk tussen de heer (M.) en de heer (I.). (BD 39.270-06 DA).*
- Op 21/12/2007 dient de heer (I.) een nieuwe aanvraag tot regularisatie ingediend. Hierin wordt geen melding gemaakt van mevrouw (M.), noch van zijn huidige echtgenote mevrouw (L.).*
- Betrokkene zou in maart 2008 teruggekeerd zijn naar Marokko omdat zijn vader op sterven lag.*

Overwegende dat op basis van hogervermelde elementen de Dienst Vreemdelingenzaken op 05/08/2008 een schrijven richtte ter attentie van de Procureur des Konings te Turnhout met de vraag advies te verlenen met betrekking tot de geldigheid van dit in het buitenland afgesloten huwelijk;

Uit het advies van het parket van de Procureur des Konings is het volgende gebleken:

- Volgens het Parket Turnhout is het duidelijk dat de heer (I.) kost wat kost in België geregulariseerd wilt worden:*
- In 2002 werd een regularisatieaanvraag negatief beoordeeld.*

- In 2003 wenst hij in het huwelijk te treden met een Belgische van Marokkaanse afkomst. Dit huwelijk werd geweigerd na een negatief advies van het parket.
 - In 2004 diende de heer (I.) een aanvraag in op basis van artikel 9,3°. Deze aanvraag werd in 2005 zonder voorwerp gesteld daar hij gevolg diende te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten hem reeds betekend in 2003.
 - In 2006 wilde hij huwen met een dame van de Nederlandse nationaliteit, die ondertussen bevallen was van een andere man, wat voor de heer (I.) geen probleem was. Huwelijk werd geweigerd na negatief advies van het parket in 2007.
 - In december 2007 wordt door de heer (I.) een nieuwe aanvraag regularisatie ingediend, hierin wordt geen melding gemaakt van mevrouw (L.).
 - In maart 2008 keerde de heer (I.) terug naar Marokko omdat zijn vader op sterven lag.
- Er is een leeftijdsverschil van 16 jaar. Mevrouw (L.) is 16 jaar ouder dan de heer (I.). Daarenboven is mevrouw (L.) voor 66 procent gehandicapt. Gezien de islamitische tradities en gebruiken is het zeer merkwaardig dat een Marokkaanse man met een vrouw die 16 jaar ouder is en gescheiden.
- Bij het verhoor van mevrouw (L.) blijkt dat zij niet op de hoogte was dat de heer (I.) voordien tweemaal wilde huwen. Ze verklaarde hierover dat ieder van hen hun verleden heeft.

Op basis van het geheel van hogervermelde elementen is de conclusie van de Procureur des Konings te Turnhout dat er in casu voldoende elementen voorhanden zijn die duiden op het feit dat de ware reden van dit huwelijk er in hoofde van minstens een van de partijen niet in bestaat een duurzame levensgemeenschap te stichten, doch enkel tot doel heeft het verstrekken van een verblijfsrechtelijk voordeel voor de man op basis van zijn status als echtgenoot.

Het parket verleent in dit opzicht dan ook negatief advies wat betreft de afgifte van het visum gezinshereniging.

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.(...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoeker voert in een tweede middel aan dat er een onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing is, overeenkomstig de wet van 29 juli 1991.

Verzoeker betoogt dat er fouten en vergissingen zijn in de bestreden beslissing en dat deze onjuist is. Verzoeker haalt rechtspraak aan van het Hof van Cassatie dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd is. Dat dit eveneens een grondwettelijk principe is gelet op artikel 149 van de Grondwet. Verzoeker betoogt dat er een manifest gebrek aan motivering is en dat de voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden.

Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 5 februari 2007, nr. 167 477). Verzoeker bespreekt en bekritiseert bovendien in zijn tweede middel de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, zodat hij niet kan voorhouden dat hij deze motieven niet kent.

Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet, volstaat de vaststelling dat noch de

aangehaalde rechtspraak, noch de aangehaalde wetsbepaling toepasselijk zijn op administratieve beslissingen, zodat dit onderdeel van het middel in casu niet dienstig is (RvS 21 oktober 2005, nr. 150 529).

Waar verzoeker betoogt dat er fouten en vergissingen zijn in de bestreden beslissing en dat deze onjuist is, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van een aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

In zoverre verzoeker lijkt te willen aangeven dat verweerder onzorgvuldig geweest is door zijn huwelijk en de intentie tot een duurzame levensgemeenschap met een Belgische vrouw niet te erkennen, moet verwezen worden naar artikel 27, § 1, eerste lid, van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR). Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Er moet worden benadrukt dat elke administratieve overheid die bij de uitoefening van haar bevoegdheden, van oordeel is dat artikel 27 van het WIPR van toepassing is – en in het bijzonder de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – ingevolge voormeld artikel de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (M. Traest, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. Erauw e.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is verweerder de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum ‘*gezinshereniging*’. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR deze bevoegdheid tot ‘*de-plano-erkenning*’ toevertrouwt aan ‘*alle overheden*’, staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen, niet in de weg dat verweerder binnen zijn bevoegdheden deze erkenning weigert.

Waar verzoeker daarnaast stelt dat de redenen die het bestuur ertoe brachten om het huwelijk niet te erkennen niet juist zijn, dient gesteld te worden dat overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdelende regels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, de rechtsmacht van de Raad uitgesloten is indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen een beslissing van de administratieve overheid. Artikel 27, § 1, derde lid van het WIPR bepaalt dat “*ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep kan worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23.*” De wetgever heeft aldus in een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Het komt de Raad derhalve niet toe om zich uit te spreken over de redenen die het bestuur ertoe brachten een huwelijk niet te erkennen, nu de beoordeling van de materiële motieven die aan de basis liggen van de niet-erkenning van het huwelijk behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg (RvS 25 februari 2009, nr. 190 806).

De Raad merkt op dat waar verzoeker verwijst naar artikel 8 van het referendum en het recht op een gezinsleven, hij waarschijnlijk artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) beoogt.

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk de intentie heeft een duurzame levensgemeenschap aan te gaan. Verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, die stelt een gezin te willen vormen met een Belgische vrouw,

toont evenwel niet aan dat zijn komst naar België de enige optie is om zijn recht op een gezinsleven uit te oefenen, zodat niet blijkt dat de bestreden beslissing effectief als een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM moet beschouwd worden (RvS 28 augustus 2008, nr. 3291 (c); RvS 28 oktober 2008, nr. 187 393).

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC